

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@afgazad.com

Vanguard Woman

زن پیشواز

لیزا سروش
۴ نوامبر ۲۰۰۹

روابط ابزاری هند با افغانستان

فرودستی، سرکوب و خشونت علیه زنان بر مبنای مناسبات ستمگرانه و انقیاد آور سرمایه داری سبب شده انسان در بند زندگی اجتماعی اش مقهور مناسبات و روابطی باشد که کاملاً از تمدن بشری به خصوص تا آنجا که به حقوق برابر زنان با مردان مربوط می شود، به دور باشد، حقوق زنان و برابری زن و مرد هیچگاه با تفکر مذهبی هیچ یک از ادیان موجود در جوامع بشری سازگاری نداشته است.

به نقل از پورتال "افغانستان آزاد – آزاد افغانستان" حمله بر خانه خانم رابعه محسنی (زن افغانی) در مراسم مذهبی "دیوالی" هندی ها در دهلی جدید بیانگر این ادعاست، درست این حمله زمانی صورت گرفته که ما در آستانه تجلیل از روز جهانی محو خشونت علیه زنان در تاریخ ۲۵ نوامبر قرار داریم. زنان بلا کشیده افغان که بد رفتاری با ایشان چیز تازه نبود ولی اینکه در کشور همسایه هند، کشوری که به عنوان الگوی دموکراسی همواره در بین جوامع بین المللی عرض اندام کرده از یک طرف ضعف این کشور را در اداره اش نشان میدهد از جانب دیگر یک نوع بی حرمتی در روابط همسایگی و نداشتن ارزش به افغانها را بر ملا میسازد.

این گزارش که روش تبعیض آمیز پولیس این کشور با افغانها و به خصوص با این خانم را خبر میدهد، درست مرا به یاد روزی انداخت که "سونینگم" هنر پیشه و آواز خوان هندی، سال ها قبل در افغانستان برای اجرای کنسرت آمده بود، در جریان کنسرت پایه های کمپ (ستیز) به هم خوردند هر چند این حادثه بیش از یک حادثه طبیعی، سوال بر انیگیز و دشوار نبود ولی حتی معین توریزیم وزارت فرهنگ افغانستان تا نیمه های شب با این هنرمند در

کانتیننتال ماند و تمام مطبوعات هم در اختیارشان و برنامه ها هم یکی بعد دیگری به صورت زنده پخش میشد ، جای شرم و تأسف این است که این کشور با وجود داشتن روابط ظاهراً نیک شان با افغانها چرا همچو بد رفتاری ها را انجام میدهند ، البته به تصور من عدم توجه به خانم رابعه بیان میکند که دولت هند رفتارشان با افغانها جز یک سازش بیش نیست این هم با به دلیل نمایش همکاری ظاهری به خاطر رقیبش پاکستان است و یا می خواهد از بی هویتی و ضعف دولت افغانستان سوء استفاده کرده بر رشد روابط ابزاری اش بیفزاید.

سازمان پناهندگی هم هیچ نوع دفاع از این پناهجو نکرده سؤالی دیگر را در ذهن هر خواننده خلق خواهد کرد که این سازمان برای چی و چرا به پناهجو توجه ندارد ؟ آیا کفایت کاری ندارند ؟ آنچه که خلاف در سایت رسمی این ارگان نشر شده است ولی آنچه مایه نگرانی است تنها بی توجهی دولت هند و سازمان ملل متحد نیست بلکه سفارت افغانستان نیز در این خصوص کدام عکس العمل نشان نداده و یا آنقدر بی خبر از موضوع است که موجودیتش در این کشور زیر سؤال است و یا که تصور دارند افغانهای که از افغانستان فرار کرده اند دیگر هیچ افغان نیستند و هیچ مشکل آنها مربوط به این دولت فاسد نمیشود.

هر چند هند کشوریست که از قبل ها الی اکنون به دور از تصور نیست که زندگی زنان آنجا بدون آزار و اذیت باشد، زنان به عنایینی چون "نوکر" که در اصل و به گذارش از بی بی سی همان اصل (بردگی) که سلب آزادی اکثر زنان فقیر را در قید خود دارد ؛ زندگی میکنند . در گذشته زنان در این کشور وقتی شوهر زن وفات میکرد خانمش را زنده با جسد شوهرش می سوختاندند؛ این رسم ، اظهار عشق و محبت به شوهر عنوان میشد ، چنانچه صاحب با دید مرا دنه اش این جنون را چنین تعریف میکند.

چون زن هندو کسی در عاشقی مردانه نیست سوختن بر شمع خفته کار هر پروانه نیست

آنچه از بالا گرفته شد همان اثرات شوم مذهب است که کلیشه وار حتا در کشور های که همواره ادعای آزادی و دیموکراسی و حقوق برابر دارند ، رنگ شومش را دارد. اکنون که ما در استانه تجلیل از روز موخشونت با زنان قرار داریم و هر روز هم از سرکوب خشن و وحشیانه زنان و لگد مال شدن حقوق آنان در خانواده و جامعه در جوامع زیر سلطه و نفوذ ادیان و به ویژه حکومتهای مستبد، مسأله زنان را در رأس مسائل اجتماعی و سیاسی جامعه قرار داده است ولی اکنون یگانه راهی که به صورت خاص در مجالس تجلیل از روز جهانی موخشونت برزنان مهم است اینست که باید سکولاریزم را در رأس مطالبات جنبش های زنان برای برابری قرار دهیم . برابری کامل و بی قید و شرط زن و مرد در حقوق فردی و مدنی، در خانواده و در شرکت در حیات سیاسی جامعه، لغو امتیازات ویژه مردان و مبارزه علیه مرد سالاری، رؤس مطالباتی هستند که دامنه نفوذ و تاثیر مذهبیین سیاسی را بر زندگی زنان محدود می سازند و زنان میتوانند با حق انسانی خود که شایسته یک انسان است زندگی نمایند .

گاه منادیان اسلام سیاسی خواستند تا چرندیات شان را به نام قانون بر زنان وضع کنند و گاهی هم حکومت های مستبد رنگ شوم اهداف زن سنیز شانرا توسط سرمایه داران به نمایش میگذارند ، روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان گواهیست آشکار از ستم سیستماتیک برزن ، واقعتیست از ظلم و استبداد وحشیانه رژیم های سرکوبگر و رفتار غیر انسانی با زنان به عنوان جنس دوم ، زنان که در ادوار تاریخ کشتزار مردان بوده اند. این روزیست که باید اینهمه نابه سامانی را بر هم بزنیم و برای حقوق انسانی زن تلاش نمایم.